

Urunk, kérünk, fogadd közösségünk szívből jövő imáit, és segítsd törekvéseinket!
Add, hogy Boldog II. János Pál pápa épülő templomunk égi közbenjárója lehessen!

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt, hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthessük!”

MÉGIS

2013. húsvét

A PÁTYI KATOLIKUS KÖZÖSSÉG LAPJA

www.ude.hu

Szent Imre Templom,
Páty

„A legjobbat add a világnak, amid csak van, s ha verést kapsz érte cserébe,
MÉGIS A LEGJOBBAT ADD A VILÁGNAK, AMID CSAK VAN!” (Calcuttai Boldog Teréz)

„ISTEN VELÜNK VAN MINDEN ÉLETKORBAN – Ő AKARJA ÍGY...”

NAGYBÖJTI LELKIGYAKORLAT, 2013. MÁRCIUS 20.

Nagyhét előtti szerdán este a Levendula idősek otthona kápolnájának minden széke foglalt volt. A templomi közösség tagjai mellé az otthon lakói is szép számmal csatlakoztak, hogy eucharisztikus keresztúttal kezdjük meg a lelkigyakorlatot. Az oltáron a monstranciában ott ragyogott az Oltáriszentség. És belőle „megszólalt” Jézus: „Nézd, Szeretetemnek nem volt elég a kereszthalál! Mindig veletek akartam maradni, hisz „gyönyörűségem az emberek fiai közt lenni”. Táplálékotok akartam lenni. A szívetekben akartam lakni! Látod, ezért ÉN magam ítéltem magamat örökös fogságra Szeretetem börtönében, a Tabernákulumban. Éjjelnappal be vagyok zárva! Várok... - Rád várok.” – És én? Hányszor gondolok erre? Jézus rám vár. És boldog, ha „benézek hozzá”.

Megdöbbenő arra gondolni, hogy Jézus „ma is Eucharisztikus áldozati Barány a világ bűneiért. Minden oltáron mindig megújítja áldozatát. Szüntelenül folyik a Vére! A mi üdvösségünkre, bűneink bocsánatára, vagy ítéletünkre, ha nem különböztetjük meg közönséges tápláléktól.” – Gondoljunk erre minél többször! Hisz így szeret minket Krisztus, a Testvérünk, a Megváltónk, Urunk és Királyunk, és áhítja azt, hogy mi viszonszeressük!

Jó volt nekünk ezt az órát Vele tölteni.

Ezután az egy évvel ezelőtti alkalomról már ismerős Almásy Tamás atya az otthon kellemes környezetet biztosító könyvtárában arról beszélt, hogy miként lehet és miért érdemes szépen öregedni. Az Ószövetség a nagy családot, a szépen megélt öregkort és a – mai szavainkkal – jólétet tekinti értéknek. Ezzel szemben a mai világ már csak az utóbbit hangsúlyozza, bármilyen életkorban. Kultúránkban a kor tisztelete, az öregedés értéként kezelése egyre ritkább. A reklámok azt sulykolják, hogy mindenki maradjon bármi áron fiatal(os) és sikeres. Pedig nem a test szépsége adja egy élet értékét! Azt sehol sem hirdetik, hogy „ékes korona az ősz haj” (Péld 16.31). A nyugdíjas korúak Istennek hála a legtöbbször olyan aktívak, hogy eddigi tevékenységeik mellé akarják beszorítani mindazt, amire eddig nem volt idejük. Így aztán olyan elfoglaltak, mint még soha. Pedig az idős ember az, aki élete tapasztalatával képes elválasztani a búzát a konkolytól, az értéket a talmitól. Mikor ereje már csökkenőben van, már csak azzal kell(ene) foglalkoznia, ami tényleg fontos. Nehéz döntés mindenki számára, hogy mi lényeges, és mitől kell idővel elköszönni. Érdemes-e még egészségünk kockáztatásával ünnep előtti nagytakarításba fogni és lakodalmi ebédet főzni, vagy van, amiben már át kell, hogy ad-

juk a stafétabotot másnak. Nagy kérdés, hogy meddig küzdjünk, meddig akarjuk elvégezni mindazokat a feladatokat, amikre régen képesek voltunk. Fontossági sorrendet kell felállítani, amelyben első helyre az imádság kerül, másodikra a szeretetcselekedetek, és ezután jöhet, ami még belefér időnkbe és energiánkba. Tamás atya mosolyogva mondta, hogy a fiataloknak nincs idejük imádkozni, mert ész nélkül rohannak ide-oda. Az idősebbeknek kell tehát még értük is imádkozni. Ezért egy ágyhoz kötött élet is értékesé tud válni, ha azt szelíd derűvel, imádságosan éljük. Én a hallgatóság fiatalabb tagjaként úgy érzem, hogy mindezek nemcsak a kor előrehaladtával válnak szemponttá. Istennel való kapcsolatunk előtérbe helyezése, a lényegest a lényegtelenről való elválasztás, a fontossági-sürgősségi sorrend felállítása minden generációnak fontos. Nekünk is döntőnk kell arról, hogy az összes ruhát kivasaljuk-e vagy csak a legszükségesebbet, de így több és minőségi időnk jut szeretteinkre. Velünk is előfordulhat, hogy ágynak dönt egy betegség, vagy a hó tart fogva sok órán át. Ilyenkor ne azon járjon a fejünk, hogy mi mindent nem tudunk megcsinálni, hanem engedjük a vers szavaival „hogyan szeressen az Isten”.

A beszélgetés végén a legtöbben megosztottuk egymással a legfontosabb gondolatot, amit az este számunkra nyújtott. Biztos vagyok benne, hogy a Tamás atya sajátos humorával fűsze-

rezett gondolatok mindannyiunk számára hasznos útítárssá válnak.

Balló Zsófi

Túrmezei Erzsébet:

Ha nem teszek semmit sem

Most nem sietek,
most nem rohanok,
most nem tervezek,
most nem akarok,
most nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

Most megnyugszom,
most elpihenek
békén, szabadon,
mint gyenge gyerek,
és nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

S míg ölel a fény
és ölel a csend,
és árad belém,
és újjáteremt,
míg nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten,

új gyümölcs terem,
másoknak terem,
érik csendesen
erő, győzelem...
ha nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.